

и майките, почнали да се озъртатъ и една по една почнали да надничатъ въ коридора, дано видятъ нѣкого... Но нѣмало никой. Излѣзли тогава и започнали да скитатъ изъ дългитѣ коридори. Намѣрили и стаята, кждето оставили торбитѣ... Но нѣмало ни паритѣ, ни турчина...

Писнали женитѣ, като разбрали, че сж ограбени, заплакали и заскубали коситѣ си. Ревнали и децата. А тѣ не били малко, всѣка майка имала по три-четири деца.

Гръмналъ отъ викове и плачъ цѣлиятъ конакъ. Разтичали се стражари, граждани, турци и българи, всички се питали какво е това чудо.

Седемтѣ братя вързани

Женитѣ плачатъ, пицятъ децата и всички разправятъ какъ ги ограбили. Градътъ се смаялъ. Турцитѣ навели глави, посрамени. Торбитѣ съ паритѣ се изгубили.

Достигнало всичко това и до ушитѣ на пашата. И той навелъ глава засраменъ, и заповѣдалъ да пустнатъ затворенитѣ братя. Да ги освободятъ, за да се укротятъ женитѣ и децата, да се умири и градътъ.

Освободили седемтѣ братя, но имъ заповѣдали: да напустнатъ града веднага. Да го напустнатъ и да не смѣятъ никога да се върнатъ назадъ въ селото си... Никой да ги не знае кжде заминаватъ и кжде ще се заселятъ.

Тръгнали братята радостни, заедно съ женитѣ и децата си. Радвали се всички, чѣ пакъ се събрали живи и здрави. Вървѣли день, вървѣли два дни, вървѣли все къмъ